

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.299/2025/4.

A felperesek:

(párt neve) (párt székhelye) I. rendű

(II. r. felperes neve) (címe) II. rendű

A felperesek jogi képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Kummer Ákos, iroda címe)

Az alperes:

(kiadó neve) (székhelye)

Az alperes jogi képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: dr. Kovács Loránd, iroda címe)

A per tárgya:

személyiségi jog megsértésének megállapítása, jogkövetkezmény alkalmazása

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szolnoki Törvényszék 6.P.20.098/2025/12.

A fellebbezést benyújtó fél és fellebbezése száma:

alperes, 6.P.20.098/2025/13.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal a pontosítással, hogy 2022. november 1. napjától a 424/2022 (X. 28.) Korm. rendelet szerinti veszélyhelyzeti idő alatt a késedelmi kamatkövetelés legfeljebb évi 25 %-os mértékben érvényesíthető.

Kötelezi alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek személyenként 19.050 (tizenkilencezer-ötven) forint másodfokú perköltséget.

Az alperes köteles megfizetni az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára az esedékesség napjáig 96.000 (kilencvenhatezer) forint másodfokú eljárási illetéket.

Az illeték megfizetése e határozat meghozatalát követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] Az I. rendű felperes Magyarországon bejegyzett, országosan ismert, országgyűlési képviselőcsoporttal rendelkező párt, a II. rendű felperes az I. rendű felperes országos választmányának elnöke. Az alperes számos nyomtatott napilap és magazin, valamint digitális médiaterméket kiadó gazdasági társaság. Az alperes kiadója a (hírportál címe), mely X vármegye legismertebb, legolvasottabb hírportálja.

[2] Az alperes által működtetett (hírportál címe) internetes hírportálon 2022. május hó 13. napján az „A megsemmisülés útján halad a (párt neve)” című cikk jelent meg, amely egyebek mellett az alábbiakat tartalmazza:

[3] „Lélegeztető gépre kerülhet a (párt neve), a párt ugyanis az elmúlt hat évben teljes tagságának több, mint a felét elveszítette. Ez még akkor is igaz, ha nem vesszük figyelembe, hogy a május 7-i elnökválasztás előtt sajtóhírek szerint kilencven kamuszervezetet hoztak létre, hogy a fantom küldöttekkel erősítsék mind (párt vezetője)t, mind a párt szervezeti egységét.”

[4] „A felduzzasztott alapszervezetekről (elemző neve) a XXI. század intézet elemzője úgy fogalmazott, aki a (párt neve) belső ügyeit ismeri, az tudja, hogy az alapszervezetek működését (II. r. felperes neve), a párt választmányi elnöke irányítja és aki a kongresszus összehívásáért is felel.

[5] - (II. r. felperes neve), aki nem most bizonyította először lojalitását (párt vezetője)hez, úgy szervezte a küldöttgyűlést, hogy (párt vezetője) nyerje meg a mostani választást. Tudnia kellett a fantomszervezetek alapításáról is.”

[6] A cikket az alperes a (napilap neve) online hírportálról, illetve a (napilap neve) napilapban megjelölt cikkből vette át, a II. rendű felperessel kapcsolatos állításokat (elemző neve), az I. rendű felperes korábbi elnökségi tagja tette, őt idézte az alperes.

A kereseti kérelem és az alperes ellenkérelme

[7] A felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az alperes megsértette a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogukat az általa üzemeltetett (hírportál címe) internetes oldalon 2022. május 13-án „A megsemmisülés útján halad a (párt neve)” címmel megjelent cikkben annak valótlan híresztelésével, hogy az I. rendű felperes a 2022. május 7-i tisztújító kongresszus előtt 90 kamuszervezetet hozott létre és a II. rendű felperes úgy szervezte a párt tisztújító kongresszusát, hogy azon (párt vezetője) nyerje meg az elnökválasztást.

[8] Kérték az alperes kötelezését, hogy fizessen meg a részükre személyenként 600.000 forint összegű sérelemdíjat, annak 2022. május 14. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatával együtt. Kérték az alperes marasztalását perkölségeikben a 32/2003.

(VIII. 22.) IM számú rendelet (IM r.) 3. § (2) bekezdés a) pontja, (6) bekezdése és 4/A. §-a alapján, melynek összegét személyenként 76.200 forint ügyvédi munkadíjban számították fel.

[9] A kereset jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (Ptk.) 2:42. § (2) bekezdését, 2:43. § d) pontját, 2:45. § (2) bekezdését, 2:51. § (1) bekezdés a) pontját, 2:52. § (2) és (3) bekezdését jelölték meg, késedelmi kamatigényüket a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésére alapították.

[10] Állították, hogy a kifogásolt valótlan állítások súlyosan rombolják társadalmi megítélésüket, a II. rendű felperes politikai megbecsültségét, ezáltal sértik a jóhírnevüket. Nem vitatták közszereplői minőségüket, azonban ennek alapján sem kötelesek a velük kapcsolatos hamis tények közlésének tűrésére. Álláspontjukat alkotmánybíróági határozatok és rendes bírósági ítéletekkel támasztották alá.

[11] A sérelemdíj iránti igény kapcsán kifejtették, arra való jogosultsághoz konkrét hátrány bekövetkeztetését igazolniuk nem kell. Köztudomású tényként vehető figyelembe, hogy a kifogásolt közlések kapcsán megítélésük hátrányosan változott meg. Külön bizonyítás nélkül is megállapítható az a tény, hogy az emberi tisztességet és a politikai hitelességet egyaránt csorbító hamis állítás miatt magyarázkodási kényszer és ehhez kapcsolódóan szégyenérzet alakul ki az érintettekben, mely ténylegesen meg is valósult. Az alperes a cikket kifejezetten lejáratási szándékkal, célzatosan, a közvélemény előtt őket hiteltelenítő módon tette közzé és rosszhiszeműségét bizonyítja, hogy álláspontjukat a cikkben írtaktól nem közölte, azt meg sem kísérelte megtudakolni tőlük. A sérelemdíjnak a reparáción túl repressziós célzata is van, amennyiben a jogsértésre szándékos vagy súlyosan gondatlan magatartás vezet, valamint további funkciója a hasonló jogsértésektől való visszatartás (prevenció) is.

[12] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperesek perköltségben való marasztalását kérte. A keresetet mind jogalapjában, mind összecszerűségében vitatta. Érvelése szerint az írásmű nem tartalmazott olyan állításokat, amelyek tűrésére a felperesek ne lennének kötelesek, a sérelmezett közlések alkalmasak arra, hogy hozzájáruljanak az általános közéleti vitához, amely az I. rendű felperes tisztújítása körül alakult ki. Politikai közszereplők esetén a személyüket ért bírálatokat és minősítést a társadalmi nyilvánosság, a demokratikus vita szükségszerű részeként, jellemzően a különböző politikai érdekek mentén értelmezendő megnyilvánulásként kezeli.

[13] A sérelemdíj összecszerűségében is eltúlzott, mert a felperesek a jogsértésből eredő köztudomású hátrányokon túl további hátrányok bekövetkezésére nem hivatkoztak, ilyet nem is bizonyítottak. Hangsúlyozta a nem vagyoni sérelem bagatell jellegét. Utalt arra is, hogy a sérelmezett közlés azonos időszakban más, az általa működtetett médiaplatformokon is megjelent, amellyel kapcsolatosan a felperesek más bíróságok előtt érvényesítettek igényt. A felpereseket ért sérelmet ebben a hírfolyamban a sajtóhíresztelések egyikeként kell értékelni. Az egyes eljárásokban a felperesek ugyanazokat a tényeket ismételték meg, ugyanazokra a bizonyítékokra hivatkoztak a sérelemdíj kapcsán. Nem határozták meg, mennyiben tekintik elkülöníthetőnek a nem vagyoni sérelmet a többi platformon megjelent azonos tartalmú közlések hatásától. A sérelemdíj mint magánjogi szankció elsődleges funkciója a személyiségi jogsértés vagyoni elégtétellel történő kompenzációja és csak másodlagosan magánjogi büntetés. A büntető jelleg csak abban az esetben hangsúlyos, ha a jogot sértő fél kiemelkedő szándékos sérelmet okoz, ez jelen esetben nem valósult meg. Hivatkozott a felperesek mint közszereplők fokozott tűrés kötelezettségére. A jogsértés bekövetkezése óta hosszabb idő telt el, a cikkek ismételten nem jelentek meg, a hírek köztudomásúan figyelembe vehető aktualitása nincs. Kérte a késedelmi kamat fizetésére vonatkozó kereset elutasítását, a sérelemdíjnak a jelenkori értékviszonyokhoz igazodó módon történő meghatározásával.

Az elsőfokú ítélet

[14] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperesek jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát az általa üzemeltetett (hírportál címe) internetes portálon a 2022. május 13-án „A megsemmisülés útján halad a (párt neve)” címmel megjelent cikkben annak valótlan híresztelésével, hogy az I. rendű felperes a 2022. május 7-i tisztújító kongresszus előtt 90 kamuszervezetet hozott létre, a II. rendű felperes pedig úgy szervezte meg az I. rendű felperesi párt tisztújító kongresszusát, hogy azon (párt vezetője) nyerje meg az elnökválasztást.

[15] Kötelezte az alperest, hogy személyenként fizessen meg az I. és II. rendű felperesnek 600.000 forint sérelemdíjat és annak 2022. május 14. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát. Rögzítette, hogy a késedelmi kamat mértéke minden, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű.

[16] Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek személyenként 76.200 forint perköltséget 15 nap alatt, valamint 63.000 forint feljegyzett elsőfokú eljárás illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatalnak.

[17] Indokolásában ismertette a jóhírnév megsértése körében releváns törvényi rendelkezéseket. Rögzítette, hogy az alperes nem tagadta a valótlan tények állítását, és nem volt vitatott, hogy a felperesek közéleti szereplőnek minősülnek.

[18] Alaptalannak találta azt az alperesi érvelést, hogy a sérelmezett közlések alkalmasak a közérdekű vitához való hozzájáruláshoz. Az I. rendű felperes 2018. évi tisztújító kongresszusát nem tekintette közéleti vitának, hanem pártpolitikai eseménynek, amellyel kapcsolatban a valótlan állításokat tartalmazó alperesi cikk állítása nem járult hozzá egy esetleges közéleti vita lezárásához. A valótlan állításokat tartalmazó cikk négy évvel később jelent meg, ezért alaposnak találta azt a felperesi hivatkozást, hogy annak kifejezetten lejárató, sértő jellege volt. Az alperes a jogsértést fokozta azzal, hogy több vármegyei médiában megjelentette azt.

[19] Helyesen hivatkoztak a felperesek a valótlan tények híresztelésére, mert azokat az alperes nem vitatotta a (napilap neve) online-ból vette át.

[20] Kiemelte, a felperesek még közszereplőként sem kötelesek a magánéletüket, jóhírnevüket érintő, valótlan tényállítások és azok híresztelésének türéseire.

[21] A sérelemdíj összegének megállapításánál nincs jelentősége annak, hogy az alperes a valótlan tényeket más médiaforrásból vette át és annak sem, hogy egyes vármegyei szervezetei is közölték azt láncolatszerűen. Ez azért sem csökkentheti a sérelemdíj mértékét, mert mindig egy-egy adott közegben, vármegyében jelentek meg a valótlan tényállítások. Ezért a többszörösen közölt, híresztelt valótlan állítások növelik az alperes jogellenességének súlyát. Annak sem tulajdonított jelentőséget, hogy a cikk megjelenésétől számított 3 év elteltével nyújtották be felperesek a keresetüket. A bírói gyakorlat szerint nem érinti a sérelemdíj iránti igény mértékének megalapozottságát, hogy a jogosult az elévülési időn belül azt mikor érvényesíti. Az elévülési idő leteltének időpontjából a felperest ért hátrány súlyára nem lehet következtetni. A személyiségi jogsértés a jogsértő állítás közzétételével bekövetkezik, a joghátrány nem állapotjellegű, mely az idő elteltével változhatna.

[22] A sérelemdíj iránti igény mértékét nem találta eltúlzottnak, mert az arányban áll a jogsértés súlyával és annak ismétlődő jellegével. Nem találta indokát annak, hogy mellőzze a sérelemdíj után késedelmi kamat megállapítását, mert az a jogsértés bekövetkeztétől jár a

felpereseknek, ami pedig a valótlan tényeket híresztelő cikk megjelenésétől számítandó. A sérelemdíj összegét a jogsértés bekövetkeztekor érvényes árviszonyok alapján határozta meg és ezért a jogsértés bekövetkeztétől kezdve állapította meg a késedelmi kamat fizetésének kezdő időpontját. Jelentőséget tulajdonított az összeg meghatározásánál a felperesek közszereplői státuszának is.

[23] A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a pervesztes alperest kötelezte a felperesek perköltségének megfizetésére. A perköltség megállapításánál a 17/2024. (XII. 9.) IM rendeletet (IM r.2.) alkalmazta.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[24] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a sérelemdíj fizetésére kötelezésének mellőzését, harmadlagosan a felperesek részére fizetendő sérelemdíj személyenként 200.000 forintra történő mérséklését és kamatfizetési kötelezettsége mellőzését kérte.

[25] Az ítéltáblától a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 369. § (3) bekezdés c) és d) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását kérte. Fenntartotta a felpereseket mint közszereplőket terhelő fokozottabb tűrési kötelezettséggel kapcsolatban kifejtetteket, valamint azt is, hogy erre tekintettel a perbeli közlések nem minősülnek olyanoknak, amelyek a felperesek megítélését a társadalom szemében hátrányosan befolyásolnák. A közlések sértő jelleggel nem bírnak, nem alkalmasak a felperesek politikai hírnevének csorbítására, ezért a kereset jogalapja hiányzik.

[26] Másodlagos fellebbezése indokai körében előadta, a jogsértéssel okozott nemvagyoni sérelem bagatell, ezért nincs indoka a sérelemdíjjal való kompenzálásnak. A nemvagyoni kártérítés összegének meghatározásakor az összehasonlításra alkalmas más ügyekben hozott döntéseket is értékelni kell, amely azonban nem jelenthet mechanikus, számszerűsíthető összevetésen alapuló vizsgálatot. A felperesek a jogsértésből eredő köztudomású hátrányokon túl további hátrányok bekövetkeztére nem hivatkoztak, ilyeneket nem is bizonyítottak. A bírói gyakorlat szerint a sérelemdíj mértékét a jogsértésből eredő köztudomású, az általános élettapasztalat alapján bekövetkező hátrányok alapján kell meghatározni. Ennek alapján nem vonható le olyan következtetés, hogy a felperesek sérelemdíjra jogosultak. Hangsúlyozta, a felpereseket ért nemvagyoni sérelem együtthatása a más médiaplatformokon is megjelent azonos tartalmú közléseknek a felperesek az alperesi kiadásban megjelenő különböző sajtótermékekkel szemben párhuzamosan előterjesztett sérelemdíj követeléseikkel kapcsolatban ugyanazokat a tényeket ismételték meg, ugyanazon bizonyítékokra hivatkoztak. Utalt a Kúria Pfv.IV.20.475/2022/4. számú precedensképes határozatára.

[27] Kiemelte, hogy a jogsértőnek tekintett állítások nem a felperesek személyét minősítik, hanem politikai tevékenységüket. A közvélemény a felperesek vonatkozásában újra megjelenő állításokat eleve fenntartásokkal kezeli, kellő távolságtartással értékeli, ezáltal az okozott hátrányt is csökkenti. A perbeli közlések az átlagosnak mondható olvasót a felperesekről alkotott benyomásában már nem befolyásolja. Utalt az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) határozatára és kifejtette, a közéleti témájú jogsértések esetén a bírói gyakorlat a sérelemdíj összecszerűsége körében nagyobb mértéktartást tanúsít. Hivatkozott a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. tv. (Btk.) 2023. június 2. napjától hatályos 226. § (3) bekezdésére, mely szerint nem büntetendő rágalmozás miatt annak a cselekménye, aki a rágalmozást a közügyek szabad vitatása körében sajtótermék vagy médiaszolgáltatás útján követi el, feltéve, hogy cselekménye nem irányul a sértett emberi méltóságának nyilvánvaló

és súlyosan becsmérő tagadására. A Btk. tehát büntethetőséget kizáró okként szabályozza a sajtótermék útján történő elkövetést, mely ellen egyéni jogsérelmeknél kizárólag a személyiségvédelem polgári jogi szankciói vehetők figyelembe. A sérelemdíj prevenciós funkciója azonban nem válhat dominánssá az összeg meghatározásánál, a polgári jogi szankció nem veheti át más jogágak szankciójának szerepét.

[28] A felperesek közszereplői minőségének a sérelemdíj összegének meghatározásakor jelentősége van. E körben utalt a 7/2014. (III. 7.) AB, valamint a 13/2014. (IV. 18.), 3217/2020. (VI. 19.) számú AB határozatokra, kifejtve ezekkel kapcsolatos érveit.

[29] Értékelendőnek ítélte azt a köztapasztalatú tény, hogy az elmúlt években a közbeszéd mindennapos témájává vált a politikai szereplők közéleti magatartása. Az átlagosan tájékozott hírfogyasztók összessége által képviselt közvélemény hozzászólt a közszereplők által egymással szemben megfogalmazott, gyakran erőteljes bírálatokhoz, jogállításokhoz, egyéb megnyilvánulásokhoz. Álláspontjának alátámasztására az Emberi Jogok Európai Bírósága ítélezési gyakorlatára hivatkozott.

[30] A felpereseknek volt lehetősége a megfogalmazott közlések cáfolatára, a széleskörű reagálásra, melyet szintén értékelni kell. Fenntartotta az állított jogsértés és az igényérvényesítés óta eltelt idővel kapcsolatban kifejtett érvelését.

[31] Mindezekre figyelemmel a megítélt sérelemdíj összege nem áll összhangban a felpereseket ért sérelemmel, az alperes felróhatóságával és a bírói gyakorlat szerint hasonló esetekben megítélt marasztalási összegeket is túlzó módon meghaladja.

[32] A késedelmi kamatigény elutasítását arra hivatkozva kérte, hogy a sérelemdíj összegét az elsőfokú bíróságnak a jelenkori értékviszonyok alapján kellett volna meghatároznia.

[33] Másodfokú perköltségigényét az IM r. 3. § (3) bekezdése alapján áfa-val növelten számította fel azzal, hogy a fellebbezés elkészítésére két ügyvédi munkaórát fordított.

[34] A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték, valamint az alperes kötelezését személyenként 15.000 forint + áfa ügyvédi munkadíj megfizetésére, melyet az IM r. 3. § (2) és (5) bekezdés alapján számítottak fel.

[35] Előadásuk szerint az elsőfokú bíróság a per eldöntése szempontjából releváns tényállást helyesen állapította meg, a feltárt bizonyítékokból okszerű következtetést levonva hozta meg döntését, melynek során sem anyagi, sem eljárási jogszabályt nem sértett. A perbeli közlések valótlan tényállítások, a vélemények közlése kapcsán a közszereplőket terhelő tűrés kötelezettség nem terjed ki a valótlan tényállítások megtételére. Álláspontjuk alátámasztására bírósági döntésekre és a 3438/2022. (X. 28.) AB határozatra hivatkoztak. A sérelmezett közlések büntetőjogilag is üldözendő, súlyos, egy szervezeten belüli demokratikus választási folyamatok befolyásolására irányuló tevékenységgel vádolták őket, kirívóan sértőek, amely a közvélemény előtt súlyosan rosszálló értékítéletet váltanak ki, megkérdőjelezi a demokráciához fűződő alapvető viszonyokat is. Az az alperesi érvelés, hogy az állítások kifejezetten a politikai tevékenységükre vonatkoznak, nem releváns. A bírói gyakorlat egységes abban, hogy a sérelemdíj iránti igény megalapozottságához a köztudomású tényekre alapított hivatkozás és azok értékelése is elfogadható. Nem kötelesek bizonyítani a személyiségi jogaik alperes általi megsértése következtében keletkezett nemvagyoni hátrányt [Ptk. 2:52. § (1) bekezdés], ugyanakkor az alperes bizonyíthatta, hogy a jogsértéssel összefüggésben egyikőjüket sem érte a sérelemdíj megítélését indokló nemvagyoni hátrány, vagy kimenthette volna magát a felelősség alól annak bizonyításával, hogy magatartása nem volt felróható. Ezeket azonban az alperes meg sem kísérelte.

[36] Az alperes az általa üzemeltetett platformokon a sérelmezett kijelentéseket megjelentette, többször is megsértette jóhírnevüket, ezért nem lehet alapos a sérelemdíj iránti igény mérséklése. Ez a Ptk. 1:4. § (2) bekezdésével is ellentétes lenne. Az, hogy a valótlán állítás több alperes által üzemeltetett webes felületen megjelent, annak megalapozottságát erősíti, másfelől egyre többen értesülhetnek arról. A többszöri megjelenés a sérelemdíj összegénél figyelembe veendő körülmény, azt az elsőfokú bíróság helyesen értékelte az alperes terhére.

[37] A jogvita elbírálása szempontjából nincs jelentősége a Btk. módosításának. A Ptk. 2:52. § (3) bekezdése a sérelemdíj összegének meghatározása körében nem tulajdonít jelentőséget annak, hogy a Btk. mely tényállási elemek alapján minősít valamely magatartást egyben bűncselekménynek is. A jogalkotó szándéka a Btk. módosításával nem irányult a polgári jogi eszközök hatásainak mérséklésére. A megítélt összegű sérelemdíj a hatályos Btk. rendelkezés szem előtt tartása mellett sem jelenti a polgári jogi eszközrendszer szigorúbb alkalmazását. Kiemelték az alperes magatartásának a szakmai szabályok megsértésében megnyilvánuló súlyos felróhatóságát, az alperes médiapiaci dominanciáját, azt, hogy a bírói gyakorlat értékelhetőnek tartja a sérelemdíj mértékének meghatározásakor a jogsértő vagyoni viszonyait.

[38] A Ptk. 6:22. § (1) bekezdése szerint a követelések 5 év alatt évülnek el, ezért az alperessel szembeni igényüket az elévülési időn belül bármikor érvényesíthetik.

[39] A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni. A Ptk. 6:532. §-a értelmében a károsodás a kár bekövetkeztekor nyomban esedékes. A perbeli esetben a károsodás akkor következett be, amikor a személyiségi jogot sértő magatartás a külvilág számára megvalósult, ennek alapján a késedelmi kamatfizetési kötelezettség iránti igényük is alapos.

[40] Arra az esetre, ha az ítéltábla a sérelemdíj összecszerúségét tekintve nem találja teljesen megalapozatlannak a megítélt sérelemdíjat, és emiatt a keresetet részben elutasítja, a Pp. 83. § (3) bekezdésének alkalmazását kérték.

Az ítéltábla döntésének indokai

[41] A fellebbezés alaptalan.

[42] Az elsőfokú bíróság a megállapított releváns tényekből helyes következtetést vont le és megfelelően mérlegelte a sérelemdíj összege meghatározásának szempontjait is, ezért az ítéltábla döntésével és annak kifejtett indokaival egyetért. A fellebbezésben megjelölt anyagi jogi felülbírálati jogkört gyakorolva, nem látott lehetőséget az elsőfokú ítélet megváltoztatására, és azt a Pp. 383. § (2) bekezdése és a Pp. 386. § (4) bekezdése alapján – rendelkező részének a késedelmi kamat mértékére vonatkozó pontosításával – helybenhagyta.

[43] Az ítéltábla az alperes fellebbezése kapcsán az alábbiakat emeli ki.

[44] A Pp. 370. § (1) bekezdés alapján a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2) – (4) bekezdésben foglalt eltérésekkel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre tekintettel és azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdés a)–d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[45] Az ítéltábla előrebocsátja, hogy az alperes az elsőfokú eljárásban nem vitatta a kereset tárgyát képező tényállítások valótlanságát. Az ítéltáblának a fellebbezésben előadottak alapján a Ptk. 2:45. § (1) bekezdése szerinti azon további feltételt kellett vizsgálnia, hogy a valótlán tény közfelfogás szerinti sértő jellege a felpereseket a Ptk. 2:44. §-

ában foglalt tűrés kötelezettségre is figyelemmel megállapítható-e, ennek megvalósulása esetén fennállnak-e a sérelemdíj megítélésének feltételei és az elsőfokú bíróság annak meghatározásakor figyelembe veendő körülményeket megfelelően értékelte-e.

[46] A Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerint a jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, személyét sértő valótlan tény állít, vagy híresztel, vagy valós tény hamis színben tüntet fel. Ebből következően a jóhírnév sérelmét az érintettre vonatkozó valótlan és a közfelfogás szerint sértő tény állítása (híresztelése, hamis színben való feltüntetése) okozza. A hírnév valamely személyre vonatkozó, a társadalomban kialakult egyfajta értékítélet. Ennek megfelelően a jóhírnév sérelmét olyan valótlan tényállítást tartalmazó közlések eredményezhetik, amelyek alapján az adott személyről korábban kialakult kedvezőbb társadalmi értékítélet hátrányosan változhat meg. A tényállítás sértő jellege megállapítható, ha az objektíve valótlan tényállítást kifejező közlés a közmegítélés szerint alkalmas arra, hogy a sértett társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja. Az alperes fellebbezési érvelésével szemben az általános közfelfogás szerint az érintett közlések ilyenek minősülnek, azok tartalmát az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg.

[47] A perben nem volt vitatott, hogy a felperesek közszereplők, ezért a Ptk. 2:44. § (1) bekezdése szerint a közügyek vitatása körében tűrés kötelezettségük fokozott. A következőkes ítélezési gyakorlat alapján a véleménynyilvánítás szabadsága csak a bírálat, jellemzés, kritika szabadságát foglalja magában. A tények meghamisítására a védelem nem vonatkoztatható. A felperesi igényérvényesítés kapcsán irányadó az Alkotmánybíróság több határozatában (7/2024. (III.7.) AB határozat [62] bekezdés, 13/2014. (IV.8.) AB határozat [41] bekezdés) kifejtett álláspontja szerint a közszereplő is igényelhet jogi védelmet a hamis tényállításokkal szemben, különösen ha a nyilatkozó személy tudatában van a közlés valótlanosságának, vagy foglalkozása, hivatása gyakorlásának szabályai szerint elvárható lett volna tőle a tények valóságtartalmának vizsgálata, de a véleménynyilvánítási alapjog felelős gyakorlásából adódó gondosságot elmulasztotta. A per tárgyát képező egyértelmű és valótlan tényállítást tartalmazó közlések a fentiek alapján nem állnak a véleményszabadság oltalma alatt, azok sértik a felperesek jóhírnévhez való jogát azzal, hogy azok közül az első, nyilvánvalóan az I. rendű felperesre, a második a II. rendű felperesre vonatkozik.

[48] A következőkben a felperesek sérelemdíjra való jogosultsága vizsgálandó.

[49] A személyiségi jog megsértésekor alkalmazandó jogkövetkezményként vezette be a Ptk. a sérelemdíjat mint közvetett kompenzációt, illetve pénzbeli elégtételt kifejező magánjogi büntetést a nemvagyoni kártérítés intézménye helyett [Ptk. 2:52. § (1) bekezdés]. A sérelemdíj a személyiségi jogok megsértésének vagyoni elégtétellel történő közvetett kompenzációja és egyben magánjogi büntetése is (BDT2019. 4015.). A Ptk. 2:51. és 2:52. §-aiból következően a jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj alkalmazása. A jogosultat bár nem terheli a hátrány bizonyítása, ez nem feltétele a sérelemdíj megítélésének, azonban a Ptk. 2:52. § (1) bekezdéséből kitűnően az érintett az őt ért nemvagyoni sérelemért követelheti a sérelemdíjat, tehát annak funkciója a személyiségi jogok megsértésével okozott nemvagyoni sérelmek kompenzálása (BDT2018. 3821.). A Ptk. hivatkozott rendelkezése a sérelemdíj megítéléséhez és annak összegszerűsége meghatározásához az eset összes körülményének mérlegelését írja elő a bíróságok számára, mely szerint mérlegelési körbe kell vonni a sérelmet szenvedett fél személyét, a jogsértés személyére és környezetére gyakorolt hatását és egyéb körülményeket is. A sérelemdíj iránti kereset elutasítható egyfelől amiatt, mert az ellenérdekű fél bizonyítja a nemvagyoni hátrány hiányát, másfelől azon okból, mert a köztudomású tények értékelésével a bíróság arra a következtetésre jut, hogy nem állt elő nemvagyoni hátrány a személyiségi jogában egyébként megsértett félnél. Nem indokolt a sérelemdíjban történő marasztalás akkor sem, ha a nemvagyoni hátrány olyan mértékű, amely magánjogi, preventív jellegű kompenzációt, illetve

büntetést igényelne (ún. bagatell igény, BDT2018. 3821). A perbeli esetben ez utóbbi feltételek egyike sem állapítható meg.

[50] Köztudomású tényként fogadható el, hogy a sérelmezett valótlan állítások nemvagyoni hátrányt okoztak a felpereseknek. A felperesek a sérelemdíj iránti igényük alapjául a köztudomású hátrányokra hivatkoztak. Nem osztja az ítéltábla az alperes azon fellebbezési érvelését, hogy e sérelem nem olyan mértékű, amely nem indokolja a sérelemdíj megítélését. Az alperesi jogsértés felróhatósága súlyos, ezért a sérelemdíj reparatív és represszív funkciójának érvényesülése érdekében nem indokolt az igényeltnél alacsonyabb összegű sérelemdíj megállapítása sem. Az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíj az alperesi jogsértés súlyával, annak felperesekre és környezetükre gyakorolt hatásával arányos, összhangban áll a hasonló esetek esetén a bírói gyakorlatban alkalmazott mértékekkel is.

[51] Az alperes meg sem kísérelte ellenőrizni a tényállítások valóságát, a felpereseket nem nyilatkoztatta, ezért nem csupán a jogsértés súlya, hanem a felróhatóság mértéke is jelentős. Érvényesülnie kell a sérelemdíj magánjogi büntetés jellegének. Az elsőfokú bíróság által megítéltnél alacsonyabb összegű sérelemdíj szankciós hatással nem bír.

[52] A sérelemdíj büntető funkciójának érvényesülése szempontjából irreleváns, hogy az adott magatartás megvalósít-e valamely büntető törvényi tényállást. Sérelemdíj összegének meghatározásakor figyelemmel kell lenni annak preventív hatására, arra, hogy érvényesüljön a más sajtószerveket a hasonló jogsértéstől való visszatartás.

[53] Az, hogy az alperes más médiaplatformokon hasonló vagy azonos tartalmú jogsértő közlései kapcsán a felperesek sérelemdíj iránti igényt érvényesítenek a köztudomású hátrányok figyelembevételével, a perbeli sérelemdíj megítélését és annak mértékét nem érinti. Az alperesnek a perbeli jogsértéssel okozott hátrány kompenzálására alkalmas sérelemdíjat kell megtérítenie.

[54] Miután a Ptk. 2:52. §-ának utaló szabálya folytán a Ptk. 6:532. §-a szerint a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes, ezért a kártérítés – jelen esetben – a sérelemdíj összegét a nemvagyoni hátrány bekövetkeztekori értékviszonyok alapján kell meghatározni. Az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíj a személyiségi jogsértéssel okozott hátrány bekövetkeztekori értékviszonyokkal arányban áll, ezért az alperes nem mentesülhet a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésén alapuló késedelmi kamat megfizetésétől.

[55] Az ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság döntése meghozatalakor figyelmen kívül hagyta, hogy a 454/2022. (XI.9.) Korm r. 2. §-a a késedelmi kamatkövetelésre vonatkozó korlátozó rendelkezést tartalmaz, mely szerint a késedelmi kamatkövetelés legfeljebb évi 25 %-os mértékben érvényesíthető, ezt meghaladó részében pedig úgy kell tekinteni, mint ha azt ki sem kötötték volna. E tekintetben az elsőfokú ítélet pontosításra szorult.

[56] A másodfokon pervesztes alperest az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperesek a Pp. 81. §-a alapján felszámított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére. Figyelemmel volt arra, hogy a másodfokú eljárás megindításakor az IM r. hatályát veszítette, ezért az ügyvédi munkadíj megállapítására a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló IM r.2. rendelkezéseit kell alkalmazni, jelen esetben a 3. § (2) bekezdését.

[57] A perköltség összegét az ítéltábla a Pp. 2. § (2) bekezdésében írt szabályra figyelemmel a felperesek által meghatározott összegben állapította meg.

[58] A pervesztes alperes köteles megfizetni a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt másodfokú fellebbezési eljárási illetéket az államnak [Pp. 101. § (1) és 102. § (1) bekezdés].

[59] Tájékoztatja az ítéltábla az alperest, hogy a másodfokú eljárási illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára kell megfizetnie. Megfizetése során közleményként fel kell tüntetni adóazonosító számát, valamint az illetékfizetési kötelezettséget megállapító jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését és a bírósági ügyszámot. Figyelmezteti alperest, amennyiben az illetéket az esedékességkor nem fizeti meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot kell fizetnie.

[60] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Szeged, 2026. március 26.

Dr. Béri András sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Dr. Kiss Gabriella sk.
táblabíró